

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ

On Birinci Lem'a

Mirkâtu's-Sünneti ve Tiryâku Marazi'l-Bid'a

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّنْ أَنْفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ بِالْمُؤْمِنِينَ رَؤُفٌ رَّحِيمٌ

“(Zat-ı ulûhiyetime kâsem ederim ki;) Ey insanlar! (Size kendi cinsinizden, bir Peygamber geldi.) O Hazret-i Muhammed (asm)’dır (ki; sizin sıkıntıya uğramanız, onun üzerine pek ağır gelir.) Sizin kötü hallerinizden dolayı şiddetli bir üzüntü duyar, hâlinize acır, size şefkat eder. Veya size kendi cinsinizden izzet sahibi bir Peygamber geldi. O, sizin çektiğiniz sıkıntıyı ruhunda hisseder. Sizin saadetinizle saadetmend, derdinizle dertmend olur. O Peygamber, (size çok düşkündür.) Hidayete ermenizi, dünya ve ahiret saadetine mazhar olmanızı şiddetle ister. Hem insanlık hakkında sırf rahmet olan O Peygamber, hususan (mü’minler hakkında pek şefkatlidir ve) günahkâr olan mü’minler hakkında da (pek merhametlidir.) Onların tevbe ederek Allah’ın afvına mazhar olmalarını çok arzu eder.” (Tevbe, 9:128)

Rauf ve Rahîm isimleri Allah’ın ismidir. Mezkûr ayette bu isimler Resûl-i Ekrem’in (asm) sıfatı olarak söylendi. بِالْمُؤْمِنِينَ Kelimesinin Rauf ve Rahîm isimlerine takdim edilmesi, tahsis ve kemali ifade etmektedir. Mümine karşı Rauf ve Rahim’dir. Kafiri, küfürden kurtarmak hususunda da Rauf ve Rahim’dir, ama küfürde ısrar edenlere Rauf ve Rahîm değildir. Resûl-i Ekrem’in (asm), kafirlere dünya cihetiyle rahmet olması, Rauf ve Rahîm sayılmaz. Kafiri, küfürden vaz geçirmek için yapılan harbler her ne kadar zahiren şiddet olsa da hakikatte yine rahmettir. Kafire karşı yapılan harbler, kafiri küfürden vaz geçirmek, onların düşünmesini ve imana gelmesini temin etmek içindir. Veya öldürülüp en az cezayla gitmeleri içindir. Demek maksud-u bizzat, rahmettir. Cihad, zarurete mebni yapılıyor. Beşer, hakkı kabul ederse, cihadın yapılmasına gerek yoktur.

Resûl-i Ekrem (asm), Resul-u nev'-i beşer ünvanı ve Hatemu'l-Enbiya sıfatıyla her hal-u kârda ümmetine şefaattir, bütün ümmetinin sıkıntısını ruhunda hisseder. İmanlı olmak şartıyla dağ başındaki bir çobanın bir koyununun bir ayağı incinse, Resûl-i Ekrem (asm), o adamın elemiyle müteellimdir. Resul-u nev'-i beşer ünvanı ve Hatemu'l-Enbiya sıfatı, bir ruhtur, bir hakikattir, Rahîm ve Mucîb isimlerinin tecellisidir. Hakikat-ı Muhammediye, Rahîm ve Mucîb isimlerinin tecellisiyle imdada gelir. Ellah, Rahîm ismine mazhar olan Resûl-i Ekrem'in (asm) ruhaniyetinin ayinesinde şefkat gösterir. Ve Mucîb ismine mazhar olan Resûl-i Ekrem'in (asm) ayine-i ruhunda müminlere cevab verir. Mesela bir çobanın bir koyunu, bir ayağı incinse, Rahîm ismine mazhar olan Resûl-i Ekrem'in (asm) ruhaniyetinin ayinesinde o mümin çobana şefkat gösterir. Mucîb ismine mazhar olan Resûl-i Ekrem'in (asm) ayine-i ruhunda o mümin çobana cevab verir, ya merhem, ya baytar gönderir. Demek peygamber (sav) ümmeti hakkında Mucib ve Rahim isimlerine mazhardır. Ümmetinden olduğu için dağdaki çobanla alakadar olan Resûl-i Ekrem'in (asm), bizim gibi beş farz namazı kılanlarla ilgilenmemesi düşünülebilir mi? Haşa.

Kâinata ve insaniyet aleminde hem teklifen hem tekvinen bu hal caridir. Çünkü kâinat ve umum mevcudat hakikat-ı Muhammediyenin nurundan yaratılmıştır.

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ

“Ey Resûlüm! Biz, Seni, ancak âlemlere rahmet olarak gönderdik.” (Enbiyâ, 21:107.)

Kafirin dünyada bir lokma ekmek yemesi, rahmet-i Nebeviyeye mazhariyetten dolaydır. Eğer hakikat-ı Muhammediyenin rahmet tarafı olmasaydı kafirler bir yudum su bile içemezlerdi. Tekvini olarak alemdeki bütün rızıkların da sebebidir. Ruhaniyet-i Nebevi, küfürden dolayı Cehennem'e giden kafirler için de müteallim olur, ama kafirler hakkındaki vaîd-i İlahi illa tahakkuk eder.

يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا

“Ey İnsanlar!” Bütün peygamberlik sülalesinin vekâleti bitti, aslı geldi. Bütün nübüvvet hakikati bana geçti. **(Muhakkak, ben, kesin olarak cümlelerinize Ellah tarafından gönderilmiş Peygamberim.)** (A'raf, 7:158)

Ayet-i Kerime bir taifeye, bir kavme, bir millete çağrı yapmıyor. “Ey insanlar” diyerek umumi hitab ediyor, bütün dünyaya çağrıda bulunuyor. Bu ayet, bütün dünyanın ümmet-i Muhammed olduğunu ifade etmektedir. Bütün insanlar ümmet-i Muhammed (asm)'dir. Bu ümmetin bir kısmı davete icabet eder, bir kısmı icabet etmez. “Bugünkü Hristiyanlar, Hz. İsa'nın ümmetidir veya Hz. Musa, şu andaki Yahudilerin peygamberidir” denilemez. Böyle bir inanç küfürdür. Muhammed-i Arabî (asm)'in Kur'an ile gelmesinden sonra bütün dinler nesh edilmiştir. İttiba edilecek tek peygamber, Muhammed-i Arabî (asm)'dir. Kabul edilecek tek davet, Kur'an'dır.

Madem Ellah Rahîm ve Mucîb'dir. Madem böyle bir peygamberin ümmetiyiz, dert etmeye gerek yoktur. Kıyamet gününde herkesin feryad u figan ettiği yerde “ümme, ümmet” diyerek bize şefaattir eden bir şefiimiz var. Dünyada bir çobanın bile imdadına koşan zat, elbette ahirette ümmetini başıboş bırakmaz.

Resûl-i Ekrem'den (asm) evvel geçen peygamberlerin hepsi Resûl-i Ekrem'in (asm) vekilidir, müstakil peygamber değildirlir. Asıl peygamber Resûl-i Ekrem'dir (asm). Resûl-i Ekrem (asm) bütün peygamberlerin peygamberidir.

Nübüvvet-i Muhammediye (sav) alemde çkilse kafirler bir yudum su bile içemez, kıyamet kopar. Demek Nübüvvet-i Muhammediye (sav) kafirler dahil bütün alem için rahmettir.

Resûl-i Ekrem (asm) sebab-i hilkat-i alemdir. Kâinat Kur'an ile ayakta durmaktadır. Nur-u Muhammedi ve dolayısıyla peygamberler olmasaydı Ellah bu kainatı yaratmazdı.

Bir hadîs-i kudsîde şöyle buyrulmuştur:

لَوْلَاكَ لَوْلَاكَ لَمَا خَلَقْتُ الْأَفْلَاقَ

“Ya Muhammed! Sen olmasaydın, sen olmasaydın felekleri yaratmazdım.” (Keşfü'l-Hafâ, 2:164.)

Bir kısım zahirperest ulema, Resûl-i Ekrem (asm)'ın bir beşer olduğunu, bir beşer için bu alemin yaratılmasının aklen muhal olduğunu söylüyorlar. Halbuki bu hadîsi söyleyen, konuşan Ellah'dır. Ellah, bu kelamı bir zata söylemiş. Peki Ellah'ın konuştuğu zata ne nedir? Nebi denir. Bu hadîs-i kudsîde ك muhatab zamirinden murâd-ı İlâhî, Hazret-i Muhammed (asm)'ın cesed-i nebevîsi değildir; risâlet-i Muhammediyye (asm)'dır. Onun risaleti, Kur'an demektir. Kur'an, bütün peygamberlerin hakikat-ı vahyi demektir. Demek hadîs-i kudsîde ك muhatab zamirinden murâd-ı İlâhî, hakikat-ı vahyin mazharı olan peygamberliktir. Yani *“Ey Habîbim! Senin risâletin olmasaydı, dolayısıyla bütün peygamberân-ı izâmın risâleti olmasaydı, bu âlemin, bu mevcûdâtın manası anlaşılmazdı ve bilinmezdi. Ve bu âlemi yaratmazdım.”* Çünkü kâinatın yaratılış gayesi, insanın ubûdiyyetidir. Ubûdiyyet-i insâniyye ise, ancak peygamberlerin ta'lîmi, rehberliği ve muarrifliği ile yapılabilir. Kur'an gelmeseydi, peygamberler gönderilmeseydi Ellah, bu dünyayı yaratmazdı. Evet, kâinatın manası, peygamberlerin getirdiği vahiy ile anlaşılmıştır. Dünyanın yaratılış gayesi, Ellah'a ibâdet ve itâat etmektir. Peygamberler ve semavi kitaplar vasıtasıyla insanlar teklif altına alınır, tecrübe ve imtihan neticesinde bir kısım insanlar iman dairesine girer, diğer kısmı dalalete gider. Alemin yaratılış gayesinin ibadet olduğu Zâriyât Suresinde şöyle bildirilmektedir:

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ

“(Cinleri ve insanları, ancak bana ibâdet etsinler diye yarattım.) Onların vazifeleri, Halık-ı kâinatın varlığını ve birliğini tasdik etmek, O Mabud-u Bilhakka kullukta bulunmaktır.” (Zâriyât,51:56.) Ubudiyet, nübüvvet-i enbiya ile tezahür eder. Öyleyse nübüvvet-i enbiya olmasaydı, bu alem yaratılmazdı.

Üstad (ra), elimizi tutuyor, fevke'z-zaman ve fevke'l-mekân yaparak bizleri asr-ı saadete, tarz-ı tefekkür-ü sahabeye götürüyor. Risale-i Nur'un dersleri sırr-ı veraset-i nübüvvetir, sahabe mesleğidir. Risale-i Nur'da an-filan yoktur, filan şeyh yoktur, filan abi yoktur.

Aya! Kırk vecihle mucize olan Kur'an ve onun izahı olan sünnet-i seniyyeyle müeyyed olan bir Zatın getirdiği dinin böyle acizane, fakirane, perişan bir vaziyette kalacağımı, hücumlara maruz bırakılacağımı mı zannediyorsunuz? Haşa bin kere haşa.

(Şu âyetin Birinci Makamı, Minhâcu's-Sünnet; İkinci Makamı, Mirkatu's-Sünnettir.)

فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَهُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ

“Rauf ve Rahîm olup onları Cehennem'den kurtarmaya çalıştığın ve Cennet'e davet ettiğin halde (Eğer) imandan iraz eder, (yüz çevirirlerse de ki: 'Bana Ellah yeter. O'ndan başka hiçbir ilâh yoktur. Ben ancak O'na tevekkül ettim. O, yüce Arş'ın sahibidir.) Madem Ellah, Arş-ı Azim sahibidir, beni dinlemeyip yüz çevirenlerin yerine başkalarını getirecektir.” (Tevbe Sûresi, 9:129.)

Ayet-i Kerime her ne kadar zahiren şahsiyet-i Muhammediye (sav) ile konuşuyor olsa da sırr-ı veraset-i nübüvveti giren bütün ulema-yı muhakkikine hitab ediyor, kıyamete kadar gelen bütün ulema-yı muhakkikinle konuşuyor. “Dinin tebliğinde beşer, sizi dinlemezse müteessir olmayın” diyor.

Ayette cezau's-şart mahzuftur. İlet, cezau's-şartın yerine geçmiş. Cezau's-şart mahzup olan "Sen müteessir ve mahzun olma" cümlesidir. Çünkü O Arş-ı Azim'in Rabbidir, Ondan başka ilah yoktur, O her şeye yeterdir. Üstad (ra), çok müteallim olduğu bir zamanda mezkûr ayetin zahiri manasından ziyade, verdiği işarı manayla teselli bulunduğunu ifade etmektedir. Ayetin verdiği işarı mana kıyamete kadar devam eder.

Bir abd-i aciz olarak bu ayetin sırrıyla hepinize müteessir olmamanızı söylüyorum. Şu dini Arş-ı Azam'dan Resûl-i Ekrem'e (asm) indiren veya ezelden takdir edip ebede götüren kim ise, bu dinin tebliğcilerini ve muhafızlarını gönderen O'dur.

Ne kadar sıkıntıya girmişsem bu ayet medar-ı tesellim olmuştur. Üstad (ra) da her akşam-yatsı arasında mezkûr ayeti otuz üç defa okuyordu.

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ

"Ey Muhammed (asm)! De ki: 'Eğer Ellâh'ı seviyorsanız, hemen bana uyunuz ki, Ellâh da sizi sevsin.'" (Âl-i İmrân, 3:31.)

Ellah'ı seviyorum, demekle Allah'ı sevmiş olamazsınız. Allah'ı sevmenin yolu, Habîbullah'a ittiba' ve sünnet-i seniyyesine iktidadır. Tarik-i Muhammediye ittiba etmeyen Allah'ı sevmiş olamaz. İki cihan saadeti ittiba-ı Muhammedî (asm) ile olur, aksi muhaldir.

Resûl-i Ekrem (asm) sadece cin ve insin peygamberi değildir. Meleklerin de peygamberidir. Hakikat-ı Muhammediye itibariyle düşünsek tekvini olarak bütün mevcudatın peygamberidir. Çünkü Hakikat-ı Muhammediye çekilse Cebrail (as), Mikail (as), İsrail (as) ve Azrail (as) vazifelerini yapamaz, alem harab olur. Tabiat denilen alemdeki tekvini kanunların, hareketlerin hepsinin muharriki ve sebebi yine hakikat-ı Muhammediyedir. Tekvini kanunlar Arş-ı Azam'dan hakikat-ı Muhammediyeye gelir. Cibril (as), Arş-ı Azam'dan hakikat-ı Muhammediyeye gelen tekvini kanunları alır, aleme dağıtır. Demek hakikat-ı Muhammediye hem teklifin hem tekvinin peygamberidir. Hakikat-ı Muhammediyeden emir gelmeden bir damla su inmez, kafir bir damla su içmez. Cebrail (as), Mikail (as), İsrail (as) ve Azrail (as) hakikat-ı Muhammediyeden gelen emirlere göre hareket ederler. Nübüvvet-i Muhammediye bu cihette kafirlere de rahmettir. Hakikat-ı Muhammediye bir an dünyadan çekilse kıyamet kopar.

Güneş'in, Ay'ın, yıldızların, gece-gündüzün, kış-yazın, bulutların ve sair mevcudatın hareketleri, tekvini kanunları yine nübüvvet-i Muhammediyeye dayanır. Teklifi kanunların menbaı hakikat-ı Muhammediye olduğu gibi tekvini kanunların menbaı da yine hakikat-ı Muhammediyedir. Hakikat-ı Muhammediye hem tekvini kanunlarının peygamberidir hem teklifi kanunların peygamberidir. Bu, bir sırr-ı azimdir.

"Evet, evet, evet!.. Eğer kâinattan risalet-i Muhammediye'nin (asm) nuru çıksa, gitse, kâinat vefat edecek." (Onuncu Söz, Zeylin İkinci Parçası)

(Bu iki Âyet-i azîmenin yüzer nüktesinden "On Bir nüktesi" icmalen beyan edilecek)

Mezkûr ayetler açılrsa dünya ve mafihayı içine aldığı görülür. Bundan dolayı mezkûr ayetlerin yüzer nüktesinin olduğu akıldan uzak görülmemelidir. Esrar-ı Kur'anîye bitmez. Ezel ve ebed Sultanından gelen bir harf bütün alemleri ilgilendirir.

Beşinci Şua'nın "Sâbık yirmi aded mes'elelere bir tetimme olarak üç küçük mes'ele" bahsinde *"Emr-i İlahî ile İsa Aleyhisselâm, şeriat-ı Museviyede bir kısım ağır tekâlifi kaldırıp şarab gibi bazı müstehiyatı helâl etmiş"* denilmektedir. Bu ifade Üstad (ra)'a aid değildir. Risale-i Nur'a gayr-ı mübarek bir el girmiş, tahrifat yapmış. Halbuki şarap, bütün şeriatlerde haramdır. Metnin içine "şarap gibi" ifadesi eklenerek itikadi bir sıkıntıya yol açılmaktadır.

Ya Rabbi! Dersin hakikatiyle bizleri müjdele. Bizleri, her hal ü karımızda ölümü düşünüp imanla vefat etmeyi, dünyanın en büyük saadetine tercih edenlerden eyle. Âmin.

